

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Червінський Роман Григорович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає вимогам частини другої статті 3, частин першої, другої статті 8, статті 21, частин другої, третьої (у тексті конституційної скарги зазначено – частин першої, другої) статті 22, частин першої, другої статті 29, частин другої, четвертої, п'ятої, шостої статті 55 (у тексті конституційної скарги зазначено – статті 55 в цілому), статті 59, частини другої статті 63, частин першої, другої (у конституційній скарзі зазначено – частини першої) статті 126, пункту 1 частини другої (у конституційній скарзі зазначено – пункту 1 частини першої) статті 129 Конституції України (є неконституційним), припис частини п'ятої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI (далі – КПК України), відповідно до якого: *„У разі неможливості проведення підготовчого судового засідання обраний слідчим суддею, керівником органу прокуратури під час досудового розслідування запобіжний захід у вигляді тримання під вартою вважається продовженим до вирішення відповідного питання у підготовчому судовому засіданні, але не більше ніж на два місяці“*.

Автор клопотання вважає, що припис частини п'ятої статті 615 КПК України дає змогу суддям зловживати своїми процесуальними правами та породжувати правове свавілля, зокрема, порушувати принцип рівності сторін судового процесу, спекулюючи воєнним станом та тривогами; ухвалювати невмотивовані судові рішення. При цьому, на його думку, такими діями суддів „непоправно порушуються гарантії, надані Конституцією України, зокрема, право на свободу і особисту недоторканість, принцип дії верховенства права, гарантія того, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість держави, гарантія захисту судом прав і свобод людини і громадянина, незалежності і недоторканності суду, рівності усіх учасників судового процесу перед законом і судом, доступ до правосуддя“. Він також зазначає, що оскаржуваний припис КПК України не відповідає принципу правової визначеності, оскільки застосоване у ньому поняття „неможливість судового розгляду“ трактується суддями (з огляду на судову практику) всупереч меті та обставинам воєнного стану, що призводить до продовження особі терміну тримання під вартою за відсутності законних підстав для цього або з використанням формального підходу без дослідження по суті підстав для продовження цього терміну.